

זוהר היומי

זוהר ויקרא – דף ט"ו ע"א

פרשת ויקרא

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (י"ד ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

לִפְנֵי וָגו'. אָמַר לֵיהּ נַח, וְלִי מָה אֶת עֶבֶד. אָמַר לֵיהּ וְהַקִּימוֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּךְ וָגו'. עָשָׂה לָךְ תִּיכֶת עֲצִי גֹפֶר. וְלֹא בָּעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא, וּנְחִיתוּ מִיָּא, וְאוֹכִידוּ בְּנֵי עֲלָמָא, וּבְגִין כֹּךְ מִי נַח כְּתִיב. מִי נַח וְדָאִי, דְּבִיָּה הוּוּ תִלְיִין, דְּלֹא בָּעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא.

תרגום לעברית

וְאֵלֹו בְּנַח כְּתוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנַח קִץ כָּל בָּשָׂר בָּא לִפְנֵי וָגו'. אָמַר לוֹ נַח, וְלִי מָה אַתָּה עוֹשֶׂה? אָמַר לוֹ, וְהַקִּמֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּךְ וָגו'. עָשָׂה לָךְ תִּיכֶת עֲצִי גֹפֶר. וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, וַיִּרְדּוּ הַמַּיִם וְהָאֹכִידוּ אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם כֹּךְ כְּתוּב מִי נַח. מִי נַח וְדָאִי, שָׁבוּ הֵם הָיוּ תִלּוּיִים, שֶׁלֹּא בִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

טקסט הזוהר

מִכָּאֵן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאִי דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית) וַיִּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה. וַיִּחַל: כְּמָה דְאֵת אָמַר, (בְּמִדְבָּר ל) לֹא יִחַל דְּבָרוֹ, דְּאֵתְעֵבִיד חוּל. אִישׁ הָאֲדָמָה, דְּבְגִינִיָּה אֲשֶׁתְּצִיאוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּלֹא בָּעָא רַחֲמֵי עֲלֵיהּ. דְּבָר אַחֵר אִישׁ (בְּרַאשִׁית נ' ח ע"ב) הָאֲדָמָה, דְּבְגִינִיָּה אֲתִקְיַמַת לְבִתָּר דְּאֲשֶׁתְּצִיאוּ קְדָמָא, דְּכְתִיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וָגו'.

מכאן אמר רבי יוסי, מה שכתוב (בראשית ט) ויחל נח איש האדמה. ויחל, כמו שנאמר (במדבר ל) לא יחל דברו, שנעשה חל. איש האדמה, שבגללו השמדו בני העולם, כי לא בקש עליהם רחמים. דבר אחר איש האדמה - שבשבילו התקיימה לאחר שהשמדו הראשונים, שכתוב לא אסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם וגו'.

טקסט הזוהר

תאנא מי נח אקרון, דהוא גרים דאקרון על שמייה. אמר רבי יוסי, זאת לי מאי קא מיירי. אלא אמר קודשא בריך הוא, מי נח גרמו לי, דאגלי זאת בעלמא. דכתיב ואני זאת בריתי אותם. זאת אות הברית וגו'. את קשתי נתתי בענן. כלומר לית מאן דאשגח אלא ליקרא דשמי דרמיזא בזאת. ומאן גרים ליה, מי נח.

תרגום לעברית

שנינו, הם נקראו מי נח, שהוא גרם שנקראו על שמו. אמר רבי יוסי, זאת לי, מה זה אומר? אלא אמר הקדוש ברוך הוא, מי נח גרמו לי שאגלה זאת בעולם, שכתוב ואני "זאת" בריתי אותם. "זאת" אות הברית וגו'. את קשתי נתתי בענן, כלומר אין מי שמשגיח אלא לכבוד שמי שרמוז בזאת. ומי גרם לו? מי נח.

טקסט הזוהר

מכאן סימנא לחסידא זכאה, דלא אתגלייא האי קשת ביומוי, ולא אצטריך עלמא ביומוי להאי (זאת) אות. ומאן איהו. ההוא דבעי רחמי על עלמא, ואתחזי לאגנא עלוי. כגון רבי שמעון בן יוחאי, דלא אצטריך עלמא ביומוי להאי אות, דהא הוא אות סימנא בעלמא הוה.

מִכָּאן סִימָן לְחֶסֶד צָדִיק שֶׁלֹּא מִתְגַּלֶּה הַקִּשְׁתְּ הַזֶּה בְּיָמָיו, וְלֹא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת. וּמִי הוּא? אוֹתוֹ שֶׁמִּבְּקֵשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְרָאוּי לְהִגָּן עָלָיו, כְּמוֹ רַבִּי שֶׁמַּעֲזוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁלֹּא צָרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו אֶת הָאוֹת הַזֹּאת, שֶׁהָרִי הוּא הִיָּה אוֹת סִימָן בְּעוֹלָם.

טקסט הזהיר

דָּלָא הָוָה גְּזָרָה דְּאַתְגָּזֵר עַל עֲלָמָא לְעִילָא, דָּלָא מְבַטֵּל לָהּ. וְהֵינּוּ דְכִתְיִב, (שְׁמוּאֵל בְּכַג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּבִכּוֹל. צָדִיק. דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא גְזִיר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל.

תרגום לעברית

שֶׁלֹּא הִיָּתָה גְזָרָה שֶׁנִּגְזְרָה עַל הָעוֹלָם לְמַעַלָּה שֶׁלֹּא מְבַטֵּל אוֹתָהּ, וְהֵינּוּ מֵה שֶׁכְּתוּב (שְׁמוּאֵל ב' כג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּבִכּוֹל? צָדִיק. שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל.

טקסט הזהיר

כְּגוֹן רַבִּי שֶׁמַּעֲזוֹן בֶּן יוֹחָאי, דִּיּוֹמָא חַד הָוָה יְתִיב אַכְבָּא דְּתַרְעָא (נ"א דְּמַעֲרַתָּא) דְּלוֹד, זָקוּף עֵינָיו, חָזָא שְׁמַשָּׁא דְּנִהִיר, וְאַסְתִּים נְהוּרָא ג' זְמַנִּין, אֲדַהֲכִי אֲתַחֲשֵׁף נְהוּרָא, וְאַתְחַזִּי בִּיהּ בְּשְׁמַשָּׁא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר לִיהּ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, תָּא אַבְתְּרָאִי בְּרִי, וְנַחֲמִי דְהָא וְדָאִי גְזָרָה אֲתַגְזֵר לְעִילָא, וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּעִי לְאוֹדְעָא לִי, דְּוִדָּאִי תִלְתִּין יוֹמִין תִּלְיָא הֵהוּא מִלְתָּא דְּאַתְגָּזֵר לְעִילָא. וְלֹא עָבִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאוֹדְעִיהּ לְצָדִיקָאִי, הָדָא הוּא דְכִתְיִב, (עֲמוֹס ג') כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יְיָ אֱלֹהִים דְּבָר כִּי אִם גְּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים.

כמו רבי שמעון בן יוחאי שיום אחד היה יושב על הדלת של שער (מערות) לוד, הרים עיניו וראה שהשמש מאירה, והסתירה אורה שלש פעמים. בינתיים נחשף האור, ונראה בשמש שחר וירק. אמר לו לרבי אלעזר בנו, בא אחרי בני, ונראה שהרי ודאי נגזרה גזרה למעלה, והקדוש ברוך הוא רוצה להודיע לי, שוודאי שלשים יום תלוי אותו הדבר שנגזר למעלה, והקדוש ברוך הוא אינו עושה עד שמודיע לצדיקים. זהו שכתוב (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

טקסט הזהיר

עד דהו אזלי עאלו ביהוא כרם. חמו חד חוץ דהוה אתי, ופומיה פתיחא (נ"א והוה לחיש בלישניה), ומלהטא בארעא בעפרא. אשתניק רבי שמעון, וקטפר ידי ברישיה דחוץ, שכיף חוץ, מאיך פומיה. וחמא לישניה מרחיש. אמר ליה חוץ חוץ, זיל ואימא להוה חוץ עלאה, דהא רבי שמעון בן יוחאי בעלמא שכיח. עייליה לרישיה לחד נוקבא דעפרא. אמר גוזר אנא, כשם דתתאה אתחזר לנוקבא דעפרא, כן עלאה יתחזר לנוקבא דתהומא רבא.

תרגום לעברית

עד שהיו הולכים, נכנסו לאותו כרם. ראו נחש אחד שהיה בא, ופיו פתוח, (והיה לוחשבלשונו) ולוהט בארץ בעפר. נער בגדיו רבי שמעון והכה ידו בראש הנחש, שכה הנחש, הנמיך את פיו וראה לשונו רוחשת. אמר לו: נחש נחש, לך ואמר לאותו הנחש העליון שהרי רבי שמעון בן יוחאי מצוי בעולם. הכניס את ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גוזר אני, כשם שהתחתון חזר לנקב העפר, כך העליון יחזר לנקב תהום רבה.

רַחֵשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דִּהּוּ מְצַלִּי שְׁמַעוֹן חַד קָלָא, פּוֹטְקָרָא דְקִיטְפָא עוֹלוּ
 לְאַתְרֵיכּוֹ, קִטְפִּירָא דְבוֹרֵינִי לָא שָׂרְאן בְּעֶלְמָא, דִּהָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּטִיל לוֹן.
 זַכָּאָה אֲנִת רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּמֵאֲרָה בְּעִי בִיקְרָהּ עַל כָּל בְּנֵי עֶלְמָא. בְּמִשָּׁה כְּתִיב (שְׁמוֹת לֵב)
 וַיַּחַל מֹשֶׁה וַגּוֹ', דְּמִשְׁמַע דְּאַחִיד לִיה פִּרְגוּדָא, וְאַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 מְקַיִים. הוּא גּוֹזֵר, וְאַנְתָּ מְבַטֵּל.

תרגום לעברית

רַחֵשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּתַפְלָה. עַד שֶׁהָיוּ מִתְפַּלְלִים, שְׁמַעוֹן קוֹל אֶחָד: מִמְּנֵי הַמּוֹת, הַכְּנָסוּ
 לְמִקְוָמְכֶם. הַמְּכּוֹת שֶׁל הַמִּשְׁחִיתִים לֹא שׁוֹרוֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּטִיל
 אוֹתָן. אֲשֶׁרִיךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁרְבוּנָהּ רוּצָה בְּכַבּוּדָּהּ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בְּמִשָּׁה כְּתוּב
 (שְׁמוֹת לֵב) וַיַּחַל מֹשֶׁה וַגּוֹ', שֶׁמִּשְׁמַע שְׁאַחֲזוּ אוֹתוֹ פִּרְגוּד, וְאַתָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוֹזֵר,
 וְהַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַיֵּם. הוּא גּוֹזֵר, וְאַתָּה מְבַטֵּל.

טקסט הזוהר

אַדְהֵכִי חָמָא דְנִהִיר שְׁמִשָּׁא, וְאַתְעֵבֵר הֵהוּא אוּכְמָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּדְאִי הָא עֶלְמָא
 אֲתַבְסָם, עָאֵל לְבִיתִיהּ וְדָרַשׁ, (תְּהִלִּים י"א) כִּי צִדִּיק יִי' צְדָקוֹת (בְּרֵאשִׁית כ"ג ע"א) אָהֵב
 יֵשׁר יַחֲזוּ פְּנִימוֹ. מֵאִי טַעְמָא כִּי צִדִּיק יִי' צְדָקוֹת אָהֵב, מִשּׁוּם דִּישֵׁר יַחֲזוּ פְּנִימוֹ. מֵאִי
 פְּנִימוֹ. פְּנִימֵי עֶלְאִין דְּבְנֵי עֶלְמָא, בְּעוֹן לְמַבְעֵי רַחֲמֵי מִנִּיהּ, עַל כָּל מַה דְּאַצְטְרִיכָן.

תרגום לעברית

בֵּין כֶּה רָאָה שְׁהָאִיר הַשֶּׁמֶשׁ וְעֵבֵר אוֹתוֹ הִשְׁחֹר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּדְאִי שֶׁהָעוֹלָם
 הִתְבַּשֵּׁם. נִכְנָס לְבִיתוֹ וְדָרַשׁ, (תְּהִלִּים י"א) כִּי צִדִּיק ה' צְדָקוֹת אָהֵב יֵשׁר יַחֲזוּ פְּנִימוֹ. מַה
 הַטַּעַם כִּי צִדִּיק ה' צְדָקוֹת אָהֵב? מִשּׁוּם שִׁישֵׁר יַחֲזוּ פְּנִימוֹ. מַה זֶה פְּנִימוֹ? הַפְּנִימִים
 הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁצְּרִיכִים לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ עַל כָּל מַה שֶׁצְּרִיכִים.

אמר ליה רבי אלעזר בריה, אי הכי ישר יחזה פנימו מבעי ליה, או ישרים יחזו, מאי ישר יחזו. אמר ליה רזא עלאה, דאינון (קל"ב) ימי קדם דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. וימי עולם, דזעיר אנפין, דאינון אקרון פנימו, (דאינון) חמאן בארץ מישר מה דאצטריך למחמי.

תרגום לעברית

אמר לו רבי אלעזר בנו, אם כן, הנה צריך להיות ישר יחזה פנימו, או ישרים יחזו. מה זה ישר יחזו? אמר לו, סוד עליון שאותם ימי קדם של העתיק הקדוש, נסתר כל הנסתרים. וימי עולם של ז"א, שהם נקראים פנימו, (שהם) רואים בדרך ישר מה שצריך לראות.

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (ט"ז ע"ב) ♦

טקסט הזוהר

דתאנא בשעתא דקודשא בריך הוא אשגח בעלמא, וחמא דמתכשרן עובדיהון דבני נשא לתתא, אתגלגליא עתיקא קדישא בזעיר אנפין, ומסתכלן כל אינון אנפין באנפין סתימין, ומתברכן כלהו. מאי טעמא מתברכן. משום דמסתכלין אליון באלין בארץ מישר, דלא סטו לימינא ולשמאלא, הדיא הוא דכתיב

תרגום לעברית

ששנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא משגיח בעולם ורואה שכשרים מעשיהם של בני האדם למטה, מתגלה העתיק הקדוש בזעיר אנפין, ומסתכלים כל אותם הפנים בפנים נסתרים, וכלם מתברכים. מה הטעם שמתברכים? משום שמסתכלים אלו באלו בדרך ישר, שלא סוטים ימינה ושמאלה. זהו שכתוב ישר יחזו פנימו. וכלם מתברכים ומשקים זה את זה, עד שמתברכים כל העולמות. וכל העולמות נמצאים כאחד, ואז נקרא ה' אחד ושמו אחד.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

